

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

M'ho fèieu a mi

L'últim diumenge de l'any litúrgic celebrem la solemnitat de nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món. Avui, a la lectura de l'Evangeli escoltarem la paràbola del Judici Final, en la que uns i altres pregunten al Senyor quan el veieren famolenc, assedegat, foraster, despullat, malalt o empresonat i el varen auxiliar o no ho varen fer. I el Senyor els respon: «Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi» (Mt 25, 40). Aquesta identificació del Senyor amb els germans més petits és possible perquè, com ens ho assenyala el Concili Vaticà II, «amb la seva encarnació, el Fill de Déu en certa manera s'ha unit amb cada home» (GS 22). L'amor al proïsme, la solidaritat amb ell, és fruit de la comunió que es fonamenta en el misteri trinitari i en el misteri de

l'encarnació del Fill; la seva unió amb cada ésser humà fa que pugui dir: «tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi».

Crist ha vingut a salvar tots els homes i dones de tots els llocs i de tots els temps; per això tots els camins de l'Església condueixen a l'ésser humà concret i històric i al mateix temps l'ésser humà és el camí de l'Església. Aquest és el primer camí que l'Església ha de recórrer, perquè Crist mateix l'ha recorregut i el condueix a través del misteri de l'Encarnació i de la Redempció. Certament, la nostra vida està integrada en una trama complexa de relacions humanes, econòmiques i socials; gaudim d'uns avenços tècnics admirables; disposem d'uns coneixements extraordinaris que ens

aporten les ciències humanes; però al mateix temps sovint ens veiem sumits en la confusió, en la pèrdua del sentit de l'existència. En el fons l'ésser humà segueix essent un misteri, que en la seva realitat més profunda, només s'aclareix en el misteri de Jesucrist, el Verb encarnat (Cf. GS 22).

La societat només pot funcionar tal com cal si col·loca l'ésser humà en el seu centre, si promou la dignitat de la persona i si té en compte Déu, perquè allò que sosté la vida personal i social és el fonament últim en Déu. La persona ha d'ocupar la centralitat de tota l'activitat humana, ja sigui docent, econòmica, social, etc., com a membre de la societat i sobretot com a persona dotada d'una dignitat transcendent, d'uns drets inalienables, dels quals no pot ser privada per res ni per ningú. Cap activitat humana pot desvincular-se de les exigències ètiques. Com ens ho han recordat el papa Benet XVI i el papa Francesc, l'Església no pretén ficar-se en la política de les Administracions ni ofereix solucions tècniques; ara bé, té una paraula profètica per a pronunciar i un treball per a realitzar a través dels seus membres en la construcció d'una societat a la mesura de l'ésser humà, de la seva dignitat, de la seva llibertat, i que afavoreixi el seu desenvolupament integral.

En aquesta celebració de la solemnitat de Jesucrist, Rei de tot el món, contemplem Crist, tal com ho digueren els pares conciliars en el Vaticà II, com a «fi de la història humana, el punt on convergeixen les aspiracions de la història i de la civilització, el centre de la humanitat, l'alegria de tots els cors, la satisfacció total de llurs anhels. Ell és el qui el Pare ha ressuscitat d'entre els morts, ha exalçat i col·locat a la seva dreta, tot constituint-lo jutge de vius i de morts. Vivificats i aplegats en el seu Esperit, ens dirigim vers el perfeccionament final de la història humana, que coincideix en absolut amb el pla del seu amor: "Unir en el Crist totes les coses, tant les del cel com les de la terra" (Ef 1,10)» (GS 45).

ENTREVISTA

El sentit més genuí de la litúrgia

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS

El Dr. Jaume González Padrós, professor de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, ha impartit la lliçó inaugural del curs 2017-2018 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, titulada «In spiritu et virtute Liturgiae. Romano Guardini-Joseph Ratzinger». El Dr. González Padrós afirma que amb els mestres Guardini i Ratzinger, i els seus predecessors, «clamem per una celebració litúrgica autèntica, espiritual i digna de Déu».

Com resumiria la lliçó?

L'anomenat *moviment litúrgic*, que va ser un corrent tant intel·lectual (teològic) com pastoral, a l'interior de l'Església, a redós d'alguns monestirs benedictins europeus, va ser l'intent de sortir d'una comprensió tòpica de la litúrgia a fi de trobar el seu sentit més genuí, la personalitat més autèntica a la llum de la paraula de Déu i de la Tradició.

Per què va ser tan important l'aportació de Romano Guardini a la litúrgia?

Guardini viu aquells primers moments de l'esmentat moviment en contacte amb el món benedictí alemany, i en dates molt primerenques reflexiona sobre la litúrgia des de la filosofia i la teologia. Tant és així que, l'any 1918, publica el ja clàssic *L'esperit de la litúrgia*, que s'ha convertit en un referent necessari per a tots els estudiosos de la matèria.

Com hem d'arribar a la litúrgia autèntica, espiritual i digna de Déu, vital...?

Amb una comprensió teològica completa de la litúrgia, fugint de llocs comuns i abandonant tota pretensió d'instrumentalització. Quan celebrem la litúrgia estem tocant la santa humanitat de Crist i ens omplim de la seva gràcia divina. Ens cal viure-la, doncs, com un fet d'ordre espiritual en la seva expressió més elevada, com ens va ensenyar i recordar ben clarament el Concili Vaticà II i el magisteri pontifici posterior.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

... I Déu ens abraça

Diumenge al matí, quarts de dotze. Una senyora d'una certa edat truca al timbre d'una residència de religiosos. Demana si un sacerdot podria anar a casa seva per atendre el seu marit que ha entrat en una fase de la malaltia que, segons els facultatius que l'atenen, el portarà al traspàs en no massa dies. «Si entre vosaltres hi ha algú que està malalt, que faci cridar els qui presideixen la comunitat perquè l'ungeixin amb oli en nom del Senyor i preguin per ell» (*Jm* 5,14). Acudeix a aquests religiosos perquè el malalt, conscient de la seva situació, demana que l'atengui, si pot ser, un religiós d'aquesta congregació. Un religiós jove, sudamericà, que està transitòriament a la comunitat ampliant estudis, acompanya la senyora de retorn a casa. «Aquesta pregària, feta amb fe, salvarà el malalt: el Senyor el posarà bo i li perdonarà els pecats que hagi pogut cometre» (*Jm* 5, 15). El malalt l'acull amb joia, és un sacerdot de la congregació que ell desitjava i tots dos són del mateix país sudamericà. Rep l'atenció sacramental demanada, després conversen i conclouen que tots dos havien estudiat a la mateixa escola, al seu país d'origen. Parlen de professors de la persona malalta que el religiós ha co-

negut, ja ancians; d'altres dels quals ha sentit parlar. Comenten celebracions i festes escolars, espais que han compartit... Acaben la trobada cantant l'himne marià que tots dos havien après en èpoques escolars ben diferents. La persona malalta queda reconfortada pel sagrament, pels records evocats, pel pas de Déu per cada moment de la seva vida.

Jesús va mostrar un amor i predilecció molt especial pels malalts i moribunds. L'Església s'ha destacat sempre per una atenció preferencial vers els qui sofreixen malaltia o entreveuen la proximitat de la mort, també per raó de l'edat, encara que gaudeixin d'una raonable salut. S'ha concretat en un dels sacraments.

Quan les persones arriben a determinada edat o estan malaltes i veuen que s'afebleixen, rebre el sagrament i la seva gràcia esdevé un acte de confiança en Déu.

Familiars, no dubteu a fer com l'esposa del relat inicial i crideu un sacerdot perquè porti el sagrament a casa, a la residència, a l'hospital o, si podeu, participant en una celebració comunitària. És un acte d'amor, és vivència intensa del Pare o retorn a Ell, és rebre, amb tota l'emoció i l'afecte, la gran abraçada de Déu!

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

«Esperanza del cielo»

Para quienes sufren, lloran, están enfermos, viven en la congoja, en la depresión o en horas bajas, difíciles... hay una oración escrita por san **Ambrosio** que puede **ayudarnos**. Se recitó en el 33 aniversario de la muerte del papa Luciani, en la misa que se celebró en la basílica del santo, el 28 de septiembre de 2011:

«¡Ven, Señor **Jesús!** / ¡Ven hacia mí!... / ¡**Búscame!**... / ¡**Encuéntrame!**... / ¡**Tómame!**... / ¡**Llévame!**...»

En el prefacio de la misa de Cristo Rey se nos promete:

«¡El **Reino** de la **Verdad** y de la **Vida!**
¡El **Reino** de la **Santidad** y de la **Gracia!**

¡El **Reino** de la **Justicia**, del **Amor** y de la **Paz!**»

San Ignacio de Antioquía llamaba a los cristianos **crístóforos**, que significa **portadores de Cristo**.

Los paganos llevaban en andas a sus divinidades, pero los cristianos **portan a Cristo** en sus **vidas**.

San **Agustín**, amigo y discípulo de san **Ambrosio**, nos enseña:

—«Cristiano, en tu nave duerme **Cristo**. **Confía** plenamente en **Él**.

Despiértalo, invócalo, que **Él increpará** a la **tempestad** —el peligro, la congoja, la tribulación, el miedo— y se **hará la calma**.»

San Juan de la Cruz escribía: «Porque **esperanza del Cielo** —el **Reino**— / tanto **alcanza...** / cuanto **espera**.»

Lectures de la missa diària i santoral

27. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 1,1-6.8-20 / Sl: Dn 3,52a.52b.53-56 / Lc 21,1-4]. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830); sant Basileu, bisbe i mr.; beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. ■ Dimarts [Dn 2,31-45 / Sl: Dn 3,57-61 / Lc 21,5-11]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

29. ■ Dimecres [Dn 5,1-6.13-14.16-17.23-28 / Sl: Dn 3,62-67 / Lc 21,12-19]. Sant Sadurní, Serní o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.; santa Il·luminada, vg.

30. ■ Dijous [Rm 10,9-18 / Sl 18 / Mt 4,18-22]. Sant Andreu, apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere. Santa Justina, vg. i mr.

1. ■ Divendres [Dn 7,2-14 / Sl: Dn 3,75-81 / Lc 21,29-33]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. VII aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

2. ■ Dissabte [Dn 7,15-27 / Sl: Dn 3,82-87 / Lc 21,34-36]. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. IV); santa Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.

3. ■ † Diumenge vinent, I d'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Is 63,16b-17.19b;64,2b-7 / Sl 79 / 1Co 1,3-9 / Mc 13,33-37]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prevere jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes. Sant Cassià, màrtir; sant Sofonies, profeta (s. VII aC); santa Magina, mr.

JESUCRIST, REI DE TOT EL MÓN

COMENTARI

Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 34,11-12.15-17)

Això diu el Senyor Déu: «Jo mateix buscaré les meves ovelles i en faré el recompte. Les comptaré com el pastor recompta el seu ramat el dia que es troba amb les ovelles dispersades, i les recolliré de tots els llocs on s'havien dispersat el dia de núvols i boira. Jo mateix faré pasturar les meves ovelles, i jo mateix les duré a reposar, diu l'oracle del Senyor Déu. Buscaré l'ovella perduda, faré tornar la que s'havia allunyat, embenaré la que s'havia fet mal, faré posar bona la malalta, mantindré les grasses i robustes, les pasturaré totes amb justícia». I a vosaltres, el ramat, el Senyor Déu diu això: «Judicaré entre l'un i l'altre, moltons i cabrits».

Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos. R.

Em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,20-26.28)

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist. Cadascun al moment que li correspon: Crist el primer, després, a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. I quan tot li haurà estat sotmès, el Fill mateix se sotmetrà a Déu que li ho haurà sotmès tot. Així Déu serà tot en tots.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 25,31-46)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Quan el Fill de l'home vindrà amb el seu poder, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà al seu tron gloriós i es reuniran davant d'ell tots els pobles. Llavors els separarà entre ells com un pastor separa les ovelles i les cabres, i posarà les ovelles a la dreta, i les cabres a l'esquerra.

Després el Rei dirà als de la seva dreta: Veniu, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar, quan tenia set, em donàreu beure, quan era foraster, em vau acollir, quan em veïreu despullat, em vau vestir, quan estava malalt, em vau visitar, quan era a la presó, vingúreu a veure'm.

Els justos li respondran: Senyor, ¿quan us vam veure afeinat i us vam donar menjar, o que passàveu set, i us vam donar beure? ¿Quan us vam veure foraster i us vam acollir, o despullat, i us vam vestir? ¿Quan us vam veure malalt o a la presó, i vingúrem a veure-us?

El rei respondrà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi.

Després dirà als de la seva esquerra: Lluny de mi, maleïts: aneu-vos-en al foc etern preparat per al diable i els seus àngels. Vosaltres, quan jo tenia fam, no em donàreu menjar, quan tenia set, no em donàreu beure, quan era foraster, no em vau acollir, quan em veïreu despullat, no em vau vestir, quan estava malalt o a la presó, no em vau visitar. Ells li respondran: Senyor, ¿quan us vam veure afeinat o que passàveu set, foraster, despullat, malalt o a la presó, i no vam fer res per vós? Ell els contestarà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que deixàveu de fer a cadascun d'aquests, per petit que fos, m'ho negàveu a mi.

I aniran als suplicis eterns, mentre que els justos entraran a la vida eterna».

Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 34,11-12.15-17)

Esto dice el Señor Dios: «Yo mismo buscaré mi rebaño y lo cuidaré. Como cuida un pastor de su grey dispersa, así cuidaré yo de mi rebaño y lo libraré, sacándolo de los lugares por donde se había dispersado un día de oscuros nubarrones. Yo mismo apacentaré mis ovejas y las haré reposar —oráculo del Señor Dios—. Buscaré la oveja perdida, recogeré a la descarriada; vendaré a las heridas; fortaleceré a la enferma; pero a la que está fuerte y robusta la guardaré: la apacentaré con justicia». En cuanto a vosotros, mi rebaño, esto dice el Señor Dios: «Yo voy a juzgar entre oveja y oveja, entre carnero y macho cabrío».

Salm responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar. R.

Me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas; / me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. R. Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,20-26.28)

Hermanos: Cristo ha resucitado de entre los muertos y es primicia de los que han muerto. Si por un hombre vino la muerte, por un hombre vino la resurrección. Pues lo mismo que en Adán mueren todos, así en Cristo todos serán vivificados. Pero cada uno en su puesto: primero Cristo, como primicia; después todos los que son de Cristo, en su venida; después el final, cuando Cristo entregue el reino a Dios Padre, cuando haya aniquilado todo principado, poder y fuerza. Pues Cristo tiene que reinar hasta que ponga a todos sus enemigos bajo sus pies. El último enemigo en ser destruido será la muerte. Y, cuando le haya sometido todo, entonces también el mismo Hijo se someterá al que se lo había sometido todo. Así Dios será todo en todos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,31-46)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga en su gloria el Hijo del hombre, y todos los ángeles con él, se sentará en el trono de su gloria y serán reunidas ante él todas las naciones. Él separará a unos de otros, como un pastor separa las ovejas de las cabras. Y pondrá las ovejas a su derecha y las cabras a su izquierda.

Entonces dirá el rey a los de su derecha: «Venid vosotros, benditos de mi Padre; heredad el reino preparado para vosotros desde la creación del mundo. Porque tuve hambre y me disteis de comer, tuve sed y me disteis de beber, fui forastero y me hospedasteis, estuve desnudo y me vestisteis, enfermo y me visitasteis, en la cárcel y vinisteis a verme».

Entonces los justos le contestarán: «Señor, ¿cuándo te vimos con hambre y te alimentamos, o con sed y te dimos de beber?; ¿cuándo te vimos forastero y te hospedamos, o desnudo y te vestimos?; ¿cuándo te vimos enfermo o en la cárcel y fuimos a verte?».

Y el rey les dirá: «En verdad os digo que cada vez que lo hicisteis con uno de estos, mis hermanos más pequeños, conmigo lo hicisteis».

Entonces dirá a los de su izquierda: «Apartaos de mí, malditos, id al fuego eterno preparado para el diablo y sus ángeles. Porque tuve hambre y no me disteis de comer, tuve sed y no me disteis de beber, fui forastero y no me hospedasteis, estuve desnudo y no me vestisteis, enfermo y en la cárcel y no me visitasteis». Entonces también estos contestarán: «Señor, ¿cuándo te vimos con hambre o con sed, o forastero o desnudo, o enfermo o en la cárcel, y no te asistimos?». Él les replicará: «En verdad os digo: lo que no hicisteis con uno de estos, los más pequeños, tampoco lo hicisteis conmigo».

Y estos irán al castigo eterno y los justos a la vida eterna».

Examinats de l'amor

P. JAUME SIDERA, claretia

Què diríem de l'alumne que suspengués l'examen tot i que de bell principi li haguessin dit de què aniria? Doncs bé, avui ens diuen de què serem examinats al final de la vida.

L'examinador és el Fill de l'Home, Rei i Pastor, embolcallat de glòria. Però ens enlluerna amb la llum estranya que projecta. Jesús no tingué on néixer. Entrà com a rei a Jerusalem a cavall d'un ase. Morí a la creu entre malfactors. I ara ens diu que ha viscut amb fam i set, sense sostre, dormint en un caixer, engarjolat a la presó com una víctima de l'alcohol o de la droga. Disfressat d'aquesta genteta, molts benestants miraven cap a una altra banda. «Ells s'ho han buscat. Què voleu fer-hi?». Però molts, moltíssims, es dedicaven i es dediquen a atendre'ls prenent-se seriosament la paraula de Jesús: «Allò que feu a qualsevol d'aquests germans meus insignificants, m'ho feu a mi». Veniu. Teniu totes les benediccions del Pare celestial.

I ara ve la sorpresa: N'hi ha que han viscut al marge de la fe o de la pràctica cristiana i ara s'adonen que han passat la vida units a Jesús perquè el servien en els germans necessitats. Potser no hi combregaven en el sagrament del Pa i del Vi però hi combregaven en el sagrament del pobre. I persones de grans idees i desigs sublimes es veuran rebutjats perquè eren mesells davant el sofriment humà. «Em negàveu a mi tot allò que els negàveu.»

De persones assenyades és passar la vida amb els ulls oberts, preparant l'examen final, avesant-nos a veure Jesús Rei i Pastor i Fill de l'home i Fill de Déu en cadascun dels nostres germans. Perquè al captard de la vida ens examinaren de l'amor.

Festa de Crist Rei. I quina mena de rei tenim els cristians, oi? Però ens marca el camí reial per transformar la nostra societat: servir, no pas ser servit; donant vida.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest dissabte 25, a les 11 h. Concelebra en la presa de possessió de Mons. Sebastià Taltavull com a Bisbe de Mallorca.

Dilluns 27, a les 11 h. Formació de preveres joves.

Dimecres 29, a les 11 h. Reunió de delegats.

Dijous 30, a les 11 h. Col·legi de Consultors.

Dissabte 2 de desembre, a les 10 h. Consell Pastoral Diocesà. / **A les 19 h,** entrega de premis del Terrassenc de l'Any.

Visita Pastoral

Aquest diumenge 26, a les 12.30 h. Missa Estacional i confirmacions a la pquia. de la Sda. Família de Terrassa.

Dilluns 27, tarda i nit; dimarts 28, matí, tarda i nit; dimecres 29, tarda; dijous 30, tarda. Visita Pastoral a la pquia. de la Sagrada Família de Terrassa.

Diumenge 3 de desembre, 11 h. Missa Estacional a la parròquia de Sant Martí de Sorbet a Viladecavalls.

Notícies

Inici de ministeri de rector a Sant Josep, al barri de la Concòrdia de Sabadell. El dia 1 de novembre, Mons. Saiz Meneses celebrà l'Eucaristia a la parròquia de Sant Josep, al barri de la Concòrdia de Sabadell, amb motiu de l'inici de ministeri del P. Llorenç Sagalés O. Cist., com a nou rector. També concelebrà Mn. Rubén García, vicari.

Primera trobada de subscriptors de la diòcesi. El dissabte 4 de novembre es va fer la primera trobada de subscriptors de la diòcesi en la proximitat de la diada de Germanor. A les 11 h, Mons. Saiz Meneses celebrà la Missa a la Catedral, i a les 12 h tingué lloc la trobada a la Cúria Diocesana on van ser informats de l'economia de la diòcesi i de la campanya de Germanor.

Inici de la Visita Pastoral a Sant Pere de Terrassa. El diumenge 5 de novembre, Mons. Saiz Meneses celebrà la Missa Estacional a la parròquia de Sant Pere de Terrassa, iniciant la Visita Pastoral. Hi participaren els infants de la catequesi.

Visita Pastoral a la parròquia de Sant Cristòfor al barri de Ca n'Anglada de Terrassa. El diumenge dia 5, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, celebrà la Missa Estacional a la parròquia de Sant Cristòfor al barri de Ca n'Anglada de Terrassa en la Visita Pastoral a la parròquia. Dintre de la Missa confirmà tres joves i tres adults.

Cloenda d'un recés d'Emaús. El diumenge 5 de novembre, a les 17.30 h, Mons. Saiz Meneses presidí la Missa a la Catedral amb motiu de la cloenda del primer recés d'Emaús per a dones organitzat per la parròquia del Sant Es-

perit de Terrassa. Varen participar en el recés 53 persones. A la Missa s'hi afegiren familiars i amics.

Agenda

Cadena de Pregària per les Vocacions. El Bisbat de Terrassa té assignat aquest dijous, dia 30 de novembre, per pregar per les vocacions. Podeu comunicar quina és l'estona de la vostra pregària a: cadenadepregaria@gmail.com o bé al tel. 655 432 782.

Conferència. «La tradició immaculista a Catalunya», a càrrec de Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí. Amb ocasió del 150è aniversari de la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell (1868-2018). Dijous 30 de novembre, a les 19.30 h. Lloc: Auditori de la Puríssima (c/ Capmany 38, Sabadell).

Benedicció del pessebre. El diumenge 3 de desembre, a les 11 h, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, beneirà el pessebre al soterrani de l'atri de la Catedral.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

A mí me lo hicisteis

El último domingo del año litúrgico celebramos la solemnidad de Jesucristo, Rey del universo. Hoy, en la lectura del Evangelio, escucharemos la parábola del Juicio Final, en la que unos y otros preguntan al Señor cuándo le vieron hambriento, sediento, forastero, desnudo, enfermo o encarcelado, y le auxiliaron, o no lo hicieron. Y el Señor les responde: «En verdad os digo que cuanto hicisteis a uno de estos mis hermanos más pequeños, a mí me lo hicisteis» (Mt 25,40). Esta identificación del Señor con los hermanos más pequeños es posible porque, como nos señala el Concilio Vaticano II, «con su encarnación se ha unido, en cierto modo, con todo hombre» (GS 22). El amor al prójimo, la solidaridad con él, es fruto de la comunión que se fundamenta en el misterio trinitario y en el misterio de la encarnación del Hijo; su unión con cada ser humano hace que pueda decir: «cuanto hicisteis a uno de estos her-

manos míos más pequeños, a mí me lo hicisteis».

Cristo ha venido a salvar a todos los hombres y mujeres de todos los lugares y de todos los tiempos; por eso todos los caminos de la Iglesia conducen al ser humano concreto e histórico y a la vez el ser humano es el camino de la Iglesia. Este es el primer camino que la Iglesia debe recorrer, porque Cristo mismo lo ha trazado y conduce a través del misterio de la Encarnación y de la Redención. Ciertamente, nuestra vida está integrada en una trama compleja de relaciones humanas, económicas y sociales; gozamos de unos avances técnicos asombrosos; disponemos de unos conocimientos extraordinarios que nos aportan las ciencias humanas; pero a la vez nos vemos sumidos con frecuencia en la confusión, en la pérdida del sentido de la existencia. En el fondo, el ser humano sigue siendo un misterio,

que en su realidad más profunda, sólo se esclarece en el misterio de Jesucristo, el Verbo encarnado (Cf. GS 22).

La sociedad sólo puede funcionar debidamente si coloca al ser humano en su centro, si promueve la dignidad de la persona, y si tiene en cuenta a Dios, ya que lo que sostiene la vida personal y social es el anclaje último en Dios. La persona ha de ocupar la centralidad de toda la actividad humana ya sea docente, económica, social, etc., como miembro de la sociedad y sobre todo como persona dotada de una dignidad trascendente, de unos derechos inalienables, de los cuales no puede ser privada por nada ni por nadie. Ninguna actividad humana puede desvincularse de las exigencias éticas. Como nos han recordado el papa Benedicto XVI y el papa Francisco, la Iglesia no pretende inmiscuirse en la política de las Administraciones ni ofrece

soluciones técnicas; ahora bien, tiene una palabra profética que pronunciar y un trabajo que realizar a través de sus miembros para la construcción de una sociedad a la medida del ser humano, de su dignidad, de su libertad, y que favorezca su desarrollo integral.

En esta celebración de la solemnidad de Jesucristo, Rey del universo, contemplemos a Cristo, según expresaron los padres conciliares en el Vaticano II, como «fin de la historia humana, punto de convergencia hacia el cual tienden los deseos de la historia y de la civilización, centro de la humanidad, gozo del corazón humano y plenitud total de sus aspiraciones. Él es aquel a quien el Padre resucitó, exaltó y colocó a su derecha, constituyéndolo juez de vivos y de muertos. Vivificados y reunidos en su Espíritu, caminamos como peregrinos hacia la consumación de la historia humana, la cual coincide plenamente con su amoroso designio: «Restaurar en Cristo todo lo que hay en el cielo y en la tierra» (Eph 1,10)» (GS 45).